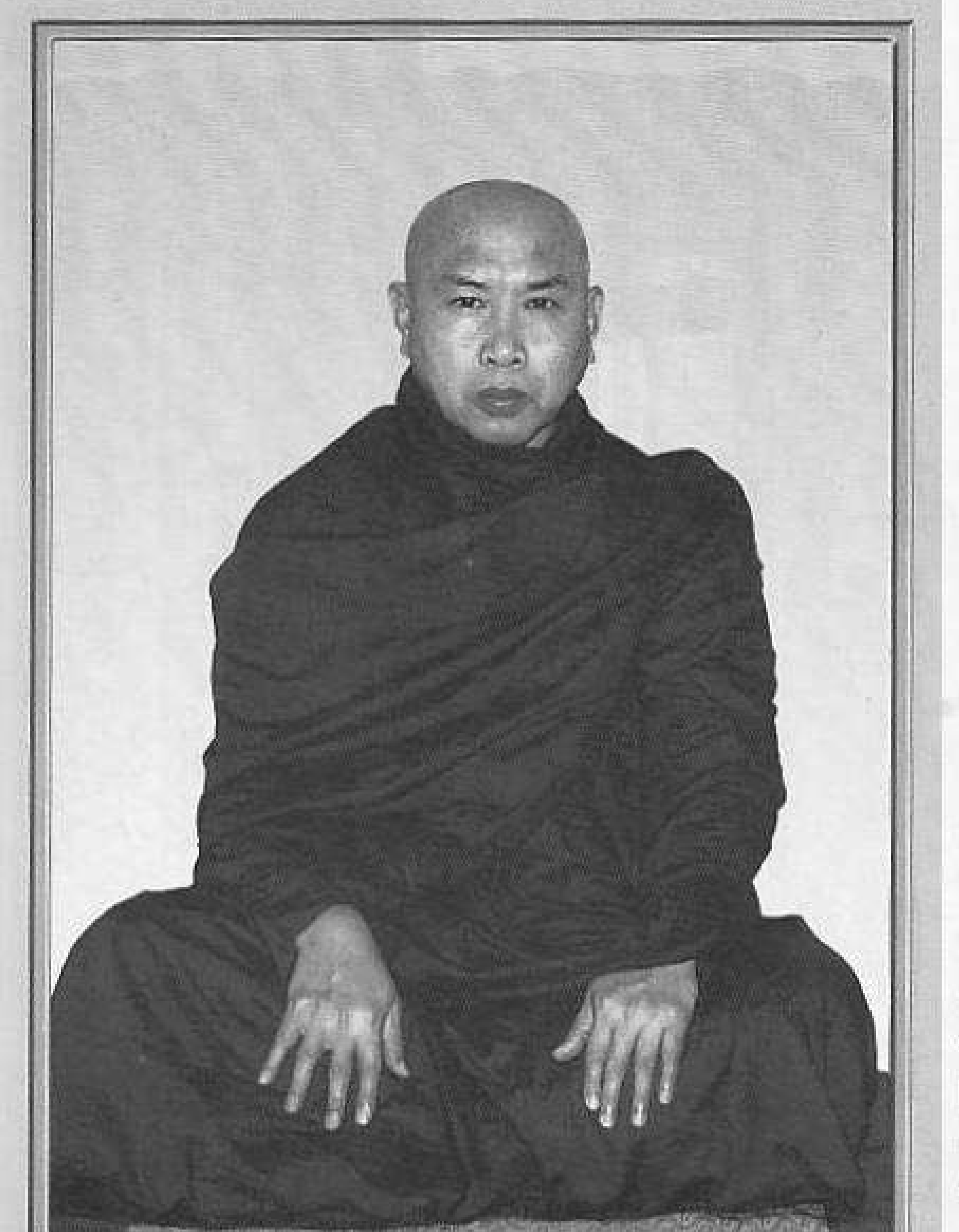

ဆရာတော် ဦးဇောတာလင်္ကာရ

နိဒါန်းသွယ်ပြ မိတ်ဆက်လွှာ

လူနတ်တို့နှင့်တကွ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အားထားကိုးကွယ်ရာအစစ် ဖြစ်တော်မူသော အတုမရှိ သုံးလောကထွတ်ထား၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်များသည် ဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံသူ ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အဖြာဖြာတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း၊ မကောင်းသော ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ် ရန်အသွယ်သွယ်မှန်သမျှတို့မှ ကာကွယ်တားဆီးနိုင်ခြင်းဟူသော စွမ်းအင်များနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျရောက်ဆဲ ကျရောက်လတ္တံ့ဖြစ်သော ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကာကွယ်လိုလျှင် ဘုရားရှင်ဟော ကြားအပ်သော တရားတော်များကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ကြပေသည်။ ထိုသို့ ဘေးအန္တရာယ် အပေါင်းမှ ကာကွယ်တားဆီးနိုင်စွမ်းရှိသော သုတ်တော်များကို "ပရိတ်"ဟု ခေါ်ပေသည်။ ထိုအရံ အတားသုတ်တော်များကို လေ့လာသင်ယူကြဖို့ရန်လည်း မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်းတို့အား ပါထိကဝဂ်ပါဠိတော်၊ အာဋာနာဋိယသုတ်(ပါထိကဝဂ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ ၁၉၄။)၌ တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများ၌ ဗုဒ္ဓခေတ်မှ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ပရိတ်တော်များကို အစဉ်အလာအားဖြင့် လေ့လာခဲ့ကြပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက် ရှင်ရော လူပါ လေ့လာသင်ယူ ရွတ်ဖတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အလေ့အထများမှာ အရိုးစွဲကာ နေကြသောကြောင့် မြန်မာလူမျိုးများအနေဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြား၊ တိုင်းတပါးတွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ရောက်နေကြရသော်လည်း ပရိတ်တော်များကို လေ့လာသင်ယူလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဒေးလီးစီးတီးမြို့၌ရှိသော ထေရဝါဒမွေအသင်းသူ အသင်းသားများက ပရိတ်တရားတော်များ၊ ရွတ်ဖတ်နည်းနှင့်တကွ အနက်အဓိပ္ပါယ်များပါ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လေ့လာလိုပါကြောင်း၊ ကျမ်းပြုဆရာတော်ကို လျှောက်ထားခဲ့ကြသဖြင့် ကျမ်းပြုဆရာတော်က ပရိတ်သင်တန်းပေးရင်း၊ ဤကျမ်းစာကြီးတစ်စောင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပေသည်။

ကျမ်းပြုဆရာတော်သည် လွန်ခဲ့သော ၂၀၀၂-ခုနှစ်ကလည်း "**ပိဋကတော်နှင့်စပ် မှတ်စုတွေ့လာ သိကောင်းစရာ**"ဟူသော ခန့်ငြားထယ်ဝါလှသည့် စာမျက်နှာ ၈၇၇-မျက်နှာပါ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကိုလည်း ထုတ်ခဲ့ပေသည်။ ဤစာအုပ်ထဲ၌ ပိဋကတော်အတွင်း၌ ကွဲလွဲချက်များ၊ ထိုထိုဆရာတို့၏ မှတ်သားဖွယ်ရာ အယူအဆများကို စုစည်းတင်ပြထားပေသည်။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ယခု"**ပရိတ်သင်တန်း မှတ်ဖွယ်ကျမ်း**"စာအုပ်မှာလည်း စာမျက်နှာပေါင်း ၈၉၀-ကျော်ရှိပြီး ရှေးရှေးသော ဆရာမြတ်တို့ ရေးသားခဲ့သော အချက်အလက်များ၊ ကွဲလွဲချက်များ၊ မှတ်သားဖွယ်ရာများ၊ လင်္ကာများ၊ ကဗျာများဖြင့် စုံလင်စေဆောင်ယူ စုစည်းတင်ပြထားသည့် "**မျှပဒေသာပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကြီး**"ဟုပင် ခေါ်ရပေမည်။

ဖြတ်တောက်ပုံများ ညွှန်ပြထား။ ။ပရိတ်ဟူသည် ရွတ်ဖတ်ရသောအရာဖြစ်သည်။ အဖြတ် အတောက်မှန်စွာ ရွတ်ဖတ်မှသာ နာယူသူက နားထောင်ကောင်း၏။ အာရုံဖိုက်နိုင်၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ရွတ်နေလျှင် နားထောင်လို့လဲမကောင်း။ အာရုံမရ၍ ကုသိုလ်လဲ ကောင်းကောင်း မဖြစ်နိုင်။ အသံမှန်မှန်နှင့် အဖြတ်အတောက် ညီညီညာညာ ရွတ်ခြင်းသည် နာယူသူကိုလည်း ကုသိုလ်ပွားစေ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မပင်ပန်းဘဲ အနက်အဓိပ္ပါယ်ပါ ဆင်ခြင်မိ၍ ကုသိုလ်ပွား၏။ ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဝိဘင်္ဂဝဂ်၊ အရဏဝိဘင်္ဂသုတ်၌ စကားပြောဆို (ရွတ်ဖတ်)မှုဆိုင်ရာတို့၌ ဤသို့ ညွှန်ကြားခဲ့၏။

"ရဟန်းတို့-လျင်လျင်မြန်မြန် ပြောဆိုသောသူ၏ ကိုယ်သည်လည်းပင်ပန်း၏၊ စိတ်သည်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ အသံလည်း ပျက်စီး၏၊ လည်ချောင်းသည်လည်း နာ၏၊

မသန့်ရှင်း မပြတ်သားသည်လည်း ဖြစ်၏၊ လျင်လျင်မြန်မြန် ပြောဆိုသောသူ၏ စကားသည် မသိလွယ်။

ရဟန်းတို့-ဖြေးဖြေးသာသာ ပြောဆိုသောသူ၏ ကိုယ်သည်လည်း မပင်ပန်း၊ စိတ်သည်လည်း မဆင်းရဲ၊ အသံသည်လည်း မပျက်စီး၊ လည်ချောင်းသည်လည်း မနာ၊ သန့်ရှင်းပြတ်သားသည် လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြေးဖြေးသာသာပြောဆိုသောသူ၏ စကားသည် သိလွယ်၏"။ (ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ ၂၈၀။)

ထို့ကြောင့် မင်းကွန်း၊ တိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကလည်း ညီညီညာညာဖြစ်စေရန် "**မလျင်မနှေး၊ တရားဟော၊ ပြေပြောသိမ်မွေ့စွ**" ဆိုသည့်အတိုင်း **ဖြေးဖြေးမှန်မှန် ရွတ်တော်မူကြပါဘုရား**-ဟု ပရိတ်မရွတ်မီ သံဃာတော်များကို မကြာမကြာ သတိပေးခဲ့ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အသံမှန်မှန်နှင့် အဖြတ်အတောက် ညီညီညာညာ ရွတ်နိုင်စေရန် ဤကျမ်း၌ အသံထွက်နှင့်တကွ အဖြတ်များကိုပါ ပြထားပေသည်။

ပရိတ်ချည်နှင့် ပရိတ်ရေ ဘယ်ကစ။ ။မြန်မာပြည်တွင်သာမက အခြားထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများ၌လည်း၊ ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ရေ သေည့်ပစ္စည်းများ၊ ပရိတ်ရွတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည်ကို လူအများ၊ တွေ့ဖူးကြပေမည်။ ယနေ့တွင် ထိုထက်တိုး၍လည်း၊ ပရိတ်သဲ၊ ပရိတ်ပန်းစသည်တို့လည်း အသုံးပြု နေကြ၏။ မိမိတို့ အစဉ်အလာအရ မြင်နေကြဖြစ်၍ ဤပစ္စည်းများမှာ အထူးအဆန်း တော့မဟုတ်။ သို့သော် ထိုအစဉ်အလာ "ဘယ်ခေတ်က စ,ခဲ့သနည်း"ဟု တစ်ယောက်ယောက်က မေးခဲ့လျှင် ကျမ်းကန်နှင့်တကွ တိတိကျကျဖြေနိုင်ဖို့ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ဤပစ္စည်းများ၊ စတင်အသုံးပြုခဲ့သည့် ခေတ်ကာလကို စာမျက်နှာ (၇၇-၈၁)တို့တွင် ကျမ်းကန်အထောက်အထားများဖြင့် ရှင်းပြထားသည်မှာ မှတ်သားစရာပင်။

ဘယ်အခမ်းအနားမျိုးမှာ ဘယ်ပရိတ်ရွတ်။ ။သာရေးနာရေး မည်သည့်ကိစ္စရှိရှိ၊ ရဟန်းတော်များကိုပင့်၍ ပရိတ်နာယူသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိပေသည်။ လူအများအနေဖြင့် မိမိတို့က အကျိုးအကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းမသိသည့်တိုင်အောင် အခမ်းအနားတွင် ပရိတ်ကလေးတော့ နာလိုက်ချင်သည်။ နာလိုက်ရမှ ကုသိုလ်၏ အစောင့်အရှောက်ရကာ အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ ဤနေရာ၌ လူများဘက်က နာယူရုံသက်သက်ဖြစ်၍ သိပ်ပြောစရာမရှိသော်လည်း ရွတ်မည့်ရဟန်းများဘက်က ဘယ်အခမ်းအနားမျိုးဆိုလျှင် ဘယ်ပရိတ်ရွတ်ရမည်ဟု အများရွတ်သည့်နည်းကို သိကြရမည်။ ဤကျမ်းဆရာက ဘယ်အခမ်းအနားမျိုးတွင် ဘုန်းကြီးများ ဘယ်ပရိတ်

ရွတ်ကြသည်- ဆိုသည်ကို ခေတ်နှင့်တကွ စောင်တွင်ခဲ့သည့် ဆရာတော်ပါ စာမျက်နှာ (၈၂)တွင် တင်ပြထားပေသည်။

ပရိတ်နာသူ အင်္ဂါရပ်များ။ ။ကျမ်းဆရာက မိလိန္ဒပဉှာကျမ်းတွင်လာသော ပရိတ်နာယူသူများတွင် ပြည့်စုံရမည့် အင်္ဂါ ၄-ပါးကို ပထမ ပြဆိုခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက် "**ရိုရိုသေသေနာယူရခြင်း သဒ္ဓမ္မ**"ကို ဆရာစဉ်ဆက်တို့၏ ဓါတ်အနေဖြင့် တစ်ပါးထည့်၍ ၄-ပါးဟု စာမျက်နှာ(၉၀-၉၂)တို့တွင် ခေါ်ပြခဲ့ပေသည်။ ဤအချက်သည် ပရိတ်နာရာတွင် အခြားအင်္ဂါရပ်များနည်းတူပင် အရေးကြီးကြောင်း၊ ရတနသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၃၆၉)၊ "**အဓောဝီ သဒ္ဓမ္မ သုဘာနျ ဘာသိတံ**"ဟူသော အဖွင့်တွင် ကျမ်းဆရာက ထပ်ပြထားပေသည်၊ သို့ပါ၍ ပရိတ်ကို "**ရိုရိုသေသေ နာယူရမည်**"ဟူသော ညွှန်ကြားကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချမှတ်တော်မူခဲ့သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်၊ တဖန် ထင်ရှားအောင်ဆိုရလျှင် ရဟန်းတော်များကိုဟောသော သုတ္တန်ပေါင်း များစွာတို့၌လည်း "**ဓမ္မံ ဝေါ ဘိက္ခဝေ ဒေသေဿာမိ၊ သာဓုကံ သုဏာထ မနသိကရောထ = ချစ်သားတို့-ငါဘုရား၊ သင်တို့အား တရားဟောမယ်၊ ကောင်းမွန်စွာ နာယူကာ နှလုံးသွင်းကြ**"ဟု တရားမဟောမီ အမြဲတမ်းတိုက်တွန်း ခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ဦးသီလာနန္ဒာဘိဝံသရှိတော်မူစဉ်က "**ဘုန်းကြီးတွေ ပရိတ်ရွတ်နေရင် ရိုရိုသေသေနှင့် အာရုံယူပြီး နာရတယ်။ ဟိုထသွား ဒီထသွားမလုပ်ရဘူး။ ပရိတ်ရွတ်တယ်, နာတယ်ဆိုတာ အပေးနဲ့အယူဘဲ။ ရွတ်တဲ့သူက ကောင်းကောင်းရွတ်ပေမဲ့ နာယူသူတွေက ကောင်းကောင်းမနာရင် ပရိတ်ရဲ့ အကျိုးအာနိသင် ပြည့်ပြည့်ဝဝမရတတ်ဘူး**"ဟု မကြာခဏ သတိပေးဆုံးမလေ့ရှိပေသည်။ ထိုနည်းတူပင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကလည်း "**ရိုသေလေးစား၊ နာယူပြား၊ ဖားတောင်နတ်သားဖြစ်ခဲ့သည်**"ဟု ရိုရိုသေသေ တရားနာလျှင် ဖားပင် နတ်သားဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း၊ အကျိုးတရားပြလျက် သတိပေးဆုံးမခဲ့ပေ၏။

ရှောင်ရမည့် ကြက်မှား။ ဘေး။ ။ဘုရားဟောတော်တိုင်း မိမိတို့မလိုချင်သည့် "**အနာမျိုး ၉၆-ပါး၊ ၃၂-ပါးသော ကံကြမ္မာ၊ ၁၆-ပါးသော ဥပဒ္ဒဝေါတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍**"ဟု အမြဲတမ်း ဆုတောင်းခဲ့ကြပေသည်။ သို့သော် မိမိတို့ မလိုချင်သော ဤအရာများအားလုံးကို "တစ်ပါးစီ စေ့စေ့ငငေ ပြောပြစမ်းပါ"ဟု ဆိုလျှင် သိချင်မှသိပေမည်။ ထိုအရာများကို စာမျက်နှာ (၁၃၁-၁၄၁) တို့တွင် ဝဟုသုတဖြစ်စေရန် ကျမ်းဆရာက ရှာဖွေစုစည်း တင်ပြထားပေသည်။

ကျမ်း၏အနှစ် အညွှန်းဖြစ်။ ။အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု တင်ပြတိုင်း ကျမ်းဆရာသည် မိမိ ဘယ်ကျမ်းမှ ထုတ်ယူထားသည်ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူများ၊ တိတိကျကျ အခြေရနိုင်ရန် ကျမ်းစာ၊ ကျမ်းဆရာ၊ သုတ္တန် နာမည်၊ စာမျက်နှာနံပါတ်များကိုပါ တိတိကျကျ ညွှန်ပြထားပေသည်။ ဤအချက်မှာ အလွန်အရေးကြီးပေသည်။ ဤစာအုပ်၏ အနှစ်ဟုပင်ဆိုရပေမည်။ အချို့သော စာရေးဆရာများ၊ ဓမ္မကထိကများသည် မိမိတို့ရေးသားဟောပြောသော တရားတော်များကို ကျမ်းညွှန်း မပြခဲ့သဖြင့် စာဖတ်သူများတွင် အခက်ကြုံကြရသည်။ ဤနေရာ၌ စာရေးသူ့ပိတ်ဆွေရဟန်း၏ ငယ်စဉ်က အတွေ့အကြုံလေးတစ်ခုကို ဥပမာပြလိုပေသည်။ တောရွာမင်္ဂလာဆောင် ဆွမ်းစားတစ်ခုတွင် တရားဟောမည့်သူမရှိသဖြင့် စာမသင်ဖူးသော ဦးဇင်းကြီးက တရားဟော၏။ လင်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်များကို လင်္ကာများဆို၍ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် ဟောသည်ဆို၏။ ပိတ်ဆွေရဟန်းလည်း နားထောင်နေရင်း၊ အတော်လေးသဘောကျသွားသည်ဟု ဆို၏။ သို့သော် တရားဆုံးသောအခါ "**အဲဒါ မင်းတို့ သေသေချာချာ မှတ်ထားကြဖွား။ ကျောင်းသုံး ဖလာစာအုပ် နောက်ကျောဖုံးမှာ ပါတယ်**"ဟု ဆိုလိုက်သတတ်။ ထိုသို့ လိုအပ်ချက်လေးများကို ဤကျမ်းဆရာက တိတိကျကျ သိရှိနိုင်ရန် ဖြည့်ဆည်းထားပေသည်။

အဖွင့်ကျမ်းနှင့် နိဿယ တွဲကာပြ။ ။ထို့ပြင် မူရင်းပါဠိတော်ကို အဖွင့်အဋ္ဌကထာရော နိဿယပါ တွဲပြထားသဖြင့် အနက်ဉာဏ်အားနည်းသူများအဖို့ လွန်စွာအဆင်ပြေလှပေသည်။ ဥပမာပြရလျှင် စာမျက်နှာ (၄၆၆-၇)တို့၌ "**ပဒီပေါ နိဗ္ဗုတော ယထာ**"ဟူသော အဖွင့်ကိုကြည့်လျှင် သိနိုင်ပေသည်။ များသောအားဖြင့် ကျမ်းဆရာများသည် အလွန်ဆုံး ကျမ်းညွှန်းပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာလောက်သာ ပြကြသည်။ ဤကျမ်းဆရာကား နိဿယပါ ထည့်ပေးထား၏။ သို့အတွက် စာရှုသူများအနေဖြင့်လည်း အလွယ်တကူ အကျယ်ဖွင့်ဆိုချက်ပါ တခါတည်းသိရ၏။ အဋ္ဌကထာနှင့် နိဿယစာအုပ်များ ရှာရ သည့်ဒုက္ခလည်း ငြိမ်းသွားတော့၏။

ဘုရားနှင့်ရဟန္တာ ဘယ်ဟာကို "ဇနာ"ညွှန်း။ ။အာဋာနာဋိယသုတ်၌ စာမျက်နှာ(၇၅၁-၃)တို့တွင် "**တေ ဇနာ အပိသုဏာ'ထ**" ဟူသော ဂါထာဝယ် "**ဇနာ**"အရ ဘုရားနှင့်ရဟန္တာ ၂-မျိုးတွင် အဋ္ဌကထာများ အဖွင့်မတွေ့ကြသဖြင့် နိဿယဆရာတော်များလည်း တပါးနှင့်တပါး ယူထားသည့် အရကောက် မတူကြပေ။ ဤဖွင့်ဆို ချက်နှစ်မျိုးလုံးကိုလိုက်၍ ကျမ်းဆရာက အနက်နှစ်မျိုးလုံး ပေးပြထားပေသည်။ မင်းကွန်း၊ တိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်မှုကို ပိုကြိုက်သည် ဆိုသည်ကိုလည်း ထည့်ပြသွားပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဘူမိနက်သန် မှန်သော်လည်း။ ။"နေရာမှန်လျှင် တံငါပင် အရိယာဖြစ်"ဟု ဆိုကြရာ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဘာသာ,သာသနာအရလည်းကောင်း၊ ရေမြေဒေသအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘူမိနက်သန် မှန်ကန်နေပါလျက် ဒီနေ့ဘာကြောင့် မကြီးပွားမတိုးတက်ရသနည်း။ နေရာမှန်ပါလျက် အခြားတိုင်းပြည်များလို မကြီးပွားလျှင် ဘာ့ကြောင့်နည်း။ ဘာမှားနေသနည်း။ ဘာလိုနေသနည်း။ အဖြေရှာရပေတော့မည်။ ကျမ်းဆရာက တိုင်းပြည်အတွက်လိုအပ်နေသည့်အရာကို စာမျက်နှာ (၁၈၂-၃)တို့တွင် စိစစ်ပြထားပေသည်။

ဒီလို ယူပါ။ ။စကားပုံများကို မြန်မာများသုံးနေကြသော်လည်း တခါတရံ အဓိပ္ပါယ်လွဲနေတတ်သည်။ တခါတရံ အဓိပ္ပါယ်မပြည့်စုံတတ်ပေ။ တခါတရံ ရှိသည့်စာသွားနှင့် ပြောင်းပြန် အဓိပ္ပါယ် ယူရသည်လည်းရှိ၏။ တချို့စာရေးဆရာများက စာကို တွေးရိုးတွေးစဉ် လမ်းကမ္ဘာပြီး တမျိုးလေးဆန်းဆန်း၊ တွေးတတ်ကြပြန်သည်။ ဤသို့ ခပ်ဆန်းဆန်း တွေးပုံလေးကို စာရေးဆရာ ရဝေထွန်းက "လင်နဲ့မယားလျှာနဲ့သွား" ဟူသော လေးကြိုး ဖြင့် တင်ပြခဲ့၏။ ဤသည်ကို ကျမ်းဆရာက စာမျက်နှာ (၂၂၀)တွင် စုစည်းတင်ပြထားပေသည်။ မှတ်သားစရာပ။

မလွတ်တဲ့လမ်း ရက်လည်ဆွမ်း။ ။သေခြင်းတရားသည် လူတို့၏ ကြိုက်,မကြိုက်ကို ဂရုမစိုက်။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ တနေ့သေရမည်မှာ သေချာ၏။ ထိုသို့ သေလျှင် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာအလျောက် ကွယ်လွန်သူအတွက် ကောင်းမှုတစ်ခုခု လုပ်ပေးကြရပေမည်။ ဤအချက်သည် အရေးကြီးလှ၏။ လုပ်နည်းမှန်ဖို့လို၏။ သေသေချာချာ ဂဃနဏ သိထားသင့်၏။ လုပ်နည်းမှားလျှင်

ကွယ်လွန်သူမှာ "ပေးကားပေး၏၊ မရ" ဖြစ်နေတတ်၏။ နှလုံးသွင်းချော်၍ လုပ်နည်းမှန်စေရန် ကျမ်းဆရာက နောက်ခံဝတ္ထုကြောင်းများနှင့်တကွ စာမျက်နှာ(၇၃၀-၂)တို့တွင် တင်ပြထားသည်မှာ ကျော်ဖတ်၍ မဖြစ်လောက်အောင်ပင် အရေးကြီးလှပေသည်။

မေတ္တသုတ် ၂-သုတ်။ ။"ပရိတ်ကြီးတွင် မေတ္တသုတ်ဘယ်နှစ်သုတ်ပါသနည်း?"ဟု မေးလျှင် အများစုက ၁-သုတ်ဟုပင် ဖြေကြပေလိမ့်မည်။ အမှန်မှာ ခန္ဓသုတ်လည်း မေတ္တာပို့ရသော မေတ္တသုတ်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးသည် မေတ္တသုတ်ရွတ်တိုင်း ခန္ဓသုတ်ကိုပါ အမြဲထည့်ရွတ်သည်ဟု ကြားဖူး၏။ မေတ္တသုတ်တွင် ဘီလူးသရဲများဘေးမှ ကင်းဝေးစေရန် ရည်ရွယ်ဟောခဲ့ပြီး မိမိမှတပါး အခြားသတ္တဝါများ၏ ချမ်းသာသုခကို လိုလားတော်င့်တသော အာသီသမေတ္တာမျိုးဖြစ်၏။ ခန္ဓသုတ်တွင်ကား မိမိကိုယ်ကို အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါများ၊ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များဘေးမှ လွတ်စေရန်၊ မိမိကို မညှင်းဆဲစေရန်အတွက် ၎င်းသတ္တဝါတို့အား တောင်းပန် မေတ္တာမျိုးကို ပို့သရပေသည်။ ဤသည်ကို "**မာ မံ အပါဒကော ဟိံသိ**"စသော ဂါထာအဖွင့် စာမျက်နှာ (၅၅၁-၃)တို့တွင် ဝဟုသုတဖြစ်စရာ တင်ပြထားပေသည်။

နိဂုံးအာသီသ။ ။အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် ဤ"**ပရိတ်သင်တန်း မှတ်ဖွယ်ကျမ်း**"စာအုပ်သည် ပရိတ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မှီငြမ်းရာ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးပင် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ယခင်ကထွက် ပေါ်ခဲ့ပြီးသော ပရိတ်ကြီးနိဿယစာအုပ်များရှိပါသော်လည်း၊ ဤကျမ်းစာအုပ်တွင် ယခင်ပါခဲ့ပြီး သော အချက်အလက်များ၊ ဘူညီချက် ကွဲပြားချက်များ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဝတ္ထုစာတ်ကြောင်းများ၊ မှတ်သားလွယ်ကူရန် လင်္ကာ၊ ကဗျာ၊ သံပေါက်၊ လေးဆစ်၊ လေးကြိုး၊ တေးထပ် စသည်များဖြင့် တင်ပုံကြီးစုစည်းကာ စေ့စေ့ဖြာဖြာတင်ပြထားခြင်း တို့ကြောင့် ပရိတ်အကြောင်း၊ လေ့လာလိုက်စား လိုသူတိုင်း၊ မရှိမဖြစ် လက်ဝယ်ဆောင်ထားသင့်သော ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အရသာပေါင်းစုံဆည်းစုကာ၍ ပျပျနူးနူးချက်ကာ ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းစားပွဲကြီးသည် အာလောင်မွတ်သိပ်နေသူများအဖို့ လက်ဆေးကာ အဆင့်သင့်ကလေး မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ထိုင်စားလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သကဲ့သို့၊ ဤကျမ်းစာသည်လည်း၊ ပရိတ်ကိုလေ့လာလိုသူများအတွက် ရွတ်ဖတ်နည်း၊ ပုဒ်ဖြတ်နည်း၊ အနက်၊ မြန်မာပြန်၊ သက်ဆိုင်ရာအဖွင့်၊ ဝတ္ထုစာတ်ကြောင်း၊ လင်္ကာကဗျာ သည်တို့ဖြင့် သုံးလို့မကုန်အောင် မျိုးစုံစွာ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပါသဖြင့် တခါသာမက အခါခါ ဖတ်ကာ အစဉ်ထာဝရ လေ့လာသင့်သော ကျမ်းစာကြီးဖြစ်ပေသည်။

ဤပရိတ်တော်များကို ယုံယုံကြည်ကြည် အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ကျရောက်ဆဲ ကျရောက် လတ္တံ့ဖြစ်သော ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကင်းရှင်းခြင်းအကျိုးများကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင် ကြပါစေ၊ ထို့ထက် သာလွန်၍ ဇာတိနာဒေသရေး သံသရာ့ ဘေးဆိုးကြီးများမှ အပြီးအပိုင် လွတ်မြောက် နိုင်ရာ ဝိမုတ္တိရသတိုင်အောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်ကြပါစေကြောင်း အာသီသပဏ္ဏာ ပြုအပ်ပါ သတည်း။

အရှင်ဖြိုသခ
ဈောနန္ဒဝိဟာရကျောင်း၊
ဟင်္သာတမြို့

၁၃၇၁-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့။ (၁၂-၁-၁၀)။